

Kohtuasi C-330/07

Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH

versus

Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien)

Teenuste osutamise vabadus – Asutamisevabadus ? Maksuõigusnormid ? Investeermistoetus ? Liikmesriigi õigusnormid, mis annavad maksusoodustuse liikmesriigi territooriumil asuvas püsivas tegevuskohas kasutatavalt varalt ? Sellise vara välistamine, mis on tasu eest kasutusse antud ja mida kasutatakse peamiselt teistes liikmesriikides ? Sõidukite liisimine ? Kuritarvitamise ennetamine

Kohtuotsuse kokkuvõte

1. *Teenuste osutamise vabadus – Piirangud – Maksuõigusnormid – Õigustatus – Kuritarvitamisvastane võitlus – Tingimused*

(EÜ artikkel 49)

2. *Teenuste osutamise vabadus – Piirangud – Maksuõigusnormid*

(EÜ artikkel 49)

1. Teenuste osutamise vabadust piirav siseriiklik meede võib olla õigustatud juhul, kui selle meetme konkreetne eesmärk on takistada puhtalt fiktiivsete skeemide loomist, millel puudub majanduslik sisu ja mille ainus eesmärk on saada maksueeliseid. Samas olukorda, kus investeerimistoetust nõuda võiv ettevõtja annab oma vara tasu eest kasutusse teisele ettevõtjale, kes kasutab seda vara peamiselt teistes liikmesriikides, ei saa iseenesest käsitleda kuritarvitusena. Selline kasutusse andmine ei saa ka tekitada üldist eeldust, et esineb kuritarvitamist, ega õigustada meedet, mis kahjustab asutamislepinguga tagatud põhivabaduste teostamist.

(vt punktid 35–37)

2. EÜ artikliga 49 on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt ei anta kehalisi esemeid soetanud ettevõtjale investeerimistoetust ainult sel põhjusel, et vara, mille eest investeerimistoetust nõuti ja mis antakse tasu eest kasutusse, kasutatakse peamiselt teistes liikmesriikides.

Selline siseriiklik õigus, mis kohtleb maksustamisel ebasoodsamalt sellisesse varasse tehtud investeeringuid, mis on tasu eest kasutusse antud ja mida kasutatakse teistes liikmesriikides, võrreldes riigisisese kasutatavasse varasse tehtud investeeringutega, on üldjuhul vaadeldavad teenuste osutamise vabaduse piiranguna, kuna see võib demotiveerida ettevõtjaid, kes võiksid seda maksusoodustust taotledes pakkuda üüriteenust ettevõtjatele, kes tegutsevad teistes liikmesriikides; kui ettevõtja annab tasu eest vara kasutusse teisele ettevõtjale ja kui need kaks ettevõtjat on majanduslikus plaanis omavahel tugevalt seotud, võib nimetatud siseriiklik õigus ka demotiveerida üürnikust ettevõtjat tegelema piiriülese tegevusega.

Selliseid õigusnorme ei saa õigustada liikmesriikidevahelise maksupädevuse tasakaalustatud jaotuse nõudega, kuna investeerimistoetuse esemeks olevate kehaliste esemete üürimisest saadav tulu maksustatakse seda toetust väljamaksvas liikmesriigis ja kuna seetõttu ei seata vastavate õigusnormide puudumisel ohtu selle liikmesriigi õigust teostada maksupädevust tema territooriumil läbiviidava tegevuse suhtes.

Selliseid õigusnorme ei saa ka õigustada vajadusega tagada liikmesriigi maksusüsteemi ühtsus, kuna maksusüsteemi seisukohast puudub otsene seos soetatud kehaliste esemete üürileandjale antava investeerimistoetuse ja selle tasu eest kasutusseantud vara kasutamisest saadud üürniku tulu hilisema maksustamise vahel.

Kuna need õigusnormid ei võimalda investeerimistoetuse andmisest keeldumist ainult puhtalt fiktiivsete skeemide korral, vaid puudutavad iga üürileandjat, kes võib investeerimistoetust nõuda ja kes annab vara tasu eest kasutusse ettevõtjatele, kes tegelevad piiriülese tegevusega, ja seda olenemata objektiivsete asjaolude puudumisest, mis võiksid viidata sellise fiktiivse skeemi olemasolule, ei saa neid õigusnorme õigustada kuritarvitamise ennetamise vajadusega.

(vt punktid 24–26, 32–35, 38–41 ja resolutsioon)

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

4. detsember 2008(*)

Teenuste osutamise vabadus – Asutamisvabadus ? Maksuõigusnormid ? Investeerimistoetus ? Liikmesriigi õigusnormid, mis annavad maksusoodustuse liikmesriigi territooriumil asuvas püsivas tegevuskohas kasutatavalt varalt ? Sellise vara välistamine, mis on tasu eest kasutusse antud ja mida kasutatakse peamiselt teistes liikmesriikides ? Sõidukite liisimine ? Kuritarvitamise ennetamine

Kohtuasjas C-330/07,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wieni (Austria) 3. juuli 2007. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 16. juulil 2007, menetluses

Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH

versus

Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees A. Rosas (ettekandja), kohtunikud A. Ó Caoimh, J. N. Cunha Rodrigues, U. Lõhmus ja P. Lindh,

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: ametnik B. Fülöp,

arvestades kirjalikus menetluses ja 18. septembri 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Saksamaa valitsus, esindajad: M. Lumma ja C. Blaschke,
- Austria valitsus, esindajad: C. Pesendorfer ja J. Bauer,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: W. Mölls ja R. Lyal,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab EÜ artiklite 43 ja 49 tõlgendamist.

2 Eelotsusetaotlus esitati menetluses, mille poolteks olid Austria õiguse alusel asutatud äriühing Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH (edaspidi „Jobra”) ja Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs (edaspidi „Finanzamt”) ning mille ese oli viimase keeldumine anda sellele äriühingule tema ostetud ja Austria õiguse alusel asutatud äriühingule Braunshofer GmbH (edaspidi „Braunshofer”) liisitud raskeveokite eest investeeringute kasvu toetust (edaspidi „investeeringutoetus”) põhjusel, et viimati nimetatud äriühing kasutas neid veokeid peamiselt teistes liikmesriikides.

Õiguslik raamistik

3 1988. aasta tulumaksuseaduse (Einkommensteuergesetz, *BGBI.* 400/1988) *BGBI.* I nr 155/2002 avaldatud redaktsioonis (edaspidi „1988. aasta EStG”) § 108e lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Toetuskõlblikusse majandusliku sihtotstarbega varasse tehtud investeeringutele võib anda 10% investeeringutoetust, kui vara omandamiseks või tootmiseks kasutatav summa on maksustamisel amortiseeritava vara amortiseerimise teel mahaarvatav (§-d 7 ja 8).

2. Varana, millele võib toetust anda, käsitletakse majandusliku sihtotstarbega kehalisi esemeid, mida ei ole veel kasutatud ja mis kuuluvad amortiseeritavasse põhivarasse. Toetust ei anta järgmist liiki varale:

[...]

– majandusliku sihtotstarbega vara, mida ei kasutata riigisisel territooriumil asuvas püsivas tegevuskohas, kus teenitakse tulu § 2 lõike 3 punktide 1?3 mõttes. Riigisisel territooriumil asuvas püsivas tegevuskohas kasutatavaks varaks ei loeta majandusliku sihtotstarbega vara, mida pärast tasu eest üleandmist kasutatakse peamiselt välismaal.”

4 Ettevõtte tulumaksuseaduse (Körperschaftsteuergesetz, *BGBI.* 401/1988) *BGBI.* I nr 155/2002 avaldatud redaktsiooni § 24 lõikes 6 on sätestatud:

„1988. aasta EStG §?e [...] 108e ja 108f kohaldatakse analoogia alusel juriidilistele isikutele § 1 mõttes, kui nad ei ole vabastatud juriidilise isiku tulumaksu tasumisest”.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

5 Jobra on Austrias asuv valdusäriühing, mille kapitalis on 100% osalus Josef Braunshoferil. Braunshofer on rahvusvahelise transpordiga tegelev äriühing, mis asub samuti Austrias. Jobrale kuulub 100% osalus Braunshoferi kapitalis. 2003. aasta augustis asutas Braunshofer Saksamaal filiaali.

6 Jobra omab mootorsõidukiparki. Ta annab oma raskeveokeid Braunshoferile liisingulepingu alusel kasutusse, et Braunshofer saaks neid kasutada oma majandustegevuses. Braunshofer kasutab neid veokeid peamiselt teistes liikmesriikides seoses oma transpordialase tegevusega.

7 2003. aasta tuludeklaratsioonis taotles Jobra 1988. aasta EStG § 108e alusel investeeringutoetust summas 46 770 eurot raskeveokite eest, mille ta oli otnud ajavahemikul 2002. aasta aprillist kuni septembrini. 2004. aasta juunis krediteeriti tema maksuasutustes olevat kontot selle summa võrra.

8 Jobras läbiviidud kontrolli käigus tuvastas aga maksuamet, et põhikohtuasjas vaidlusaluse toetuse andmise tingimused ei olnud täidetud, sest Braunshoferile liisingulepingu alusel üleantud raskeveokeid kasutati peamiselt välismaal, mistõttu ei saanud neid käsitleda majandusliku sihtotstarbega varana, mida kasutatakse riigisisel territooriumil asuvas püsivas tegevuskohas põhikohtuasjas kohaldatavate õigusnormide tähenduses. Seega tühistati Jobrale antud maksusoodustus.

9 2. novembri 2005. aasta otsusega jättis Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien Jobra maksustamist puudutava kaebuse rahuldamata. 20. aprilli 2006. aasta otsusega tühistas Verwaltungsgerichtshof selle otsuse peamiselt menetlusnormide rikkumise tõttu. Lisaks kahtles ta selles, kas EÜ artiklis 49 sätestatud teenuste osutamise vabaduse mõistega on kooskõlas asjaolu, et „majandusliku sihtotstarbega vara, mida pärast tasu eest kasutusse andmist kasutatakse peamiselt mõnes muus liikmesriigis [...], ei kuulu toetuskõlbliku majandusliku sihtotstarbega vara hulka”.

10 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et põhikohtuasjas kohaldatavad õigusnormid näevad ette ebavõrdse kohtlemise olenevalt teenuste osutamise kohast ja ta kahtleb nende sätete kooskõlas EÜ artiklitega 43 ja 49.

11 Neil asjaoludel otsustas Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas asutamisvabadust (EÜ artiklid 43 jj) ja/või teenuste osutamise vabadust (EÜ artiklid 49 jj) reguleerivate normidega on vastuolus 31. detsembril 2003 kehtinud siseriiklikud õigusnormid,

millega kehtestatakse ettevõtjale maksusoodustus (investeeringute kasvu toetus) veel kasutamata majandusliku sihtotstarbega kehaliste esemete soetamisel, tingimusel et seda vara kasutatakse ainult siseriiklikul territooriumil asuvas püsivas tegevuskohas, samas kui seda maksusoodustust (investeeringu[...]toetus) ei võimaldata ettevõtjale, kes soetab veel kasutamata majandusliku sihtotstarbega vara, mida kasutatakse kusagil mujal Euroopa Liidus asuvas püsivas tegevuskohas?”

Eelotsuse küsimus

Sissejuhatavad märkused

12 Sisuliselt soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus oma küsimusega teada, kas EÜ artiklit 43 ja sellele järgnevat artikleid ning artiklit 49 ja sellele järgnevat artikleid tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriiklik õigus, mis seab kehalisi esemeid soetavatele ettevõtjatele makstava investeerimistoetuse saamise tingimuseks selle, et vara, millega seoses toetust taotletakse, kasutatakse ainult selles liikmesriigis asuvas püsivas tegevuskohas, kusjuures ta täpsustab, et sellises tegevuskohas kasutatava varana ei käsitleta vara, mis antakse tasu eest kasutusse ja mida kasutatakse peamiselt mõnes teises liikmesriigis.

13 Eelotsusetaotlusega seotud siseriikliku õiguse osas leiab Austria valitsus, et teiste liikmesriikide territooriumil sellise vara kasutamine, millelt on investeerimistoetust nõutud, ei kahjusta selle toetuse andmist. Põhikohtuasjas kohaldatavad õigusnormid seavad selle maksusoodustuse saamise tingimuseks, et asjassepuutuv vara oleks seotud Austria territooriumil asuva püsiva tegevuskohaga. Nimetatud liikmesriigi kohtupraktika kohaselt on oluline tõendada, et asjassepuutuvat vara kasutati sellises tegevuskohas vähemalt poolel vara kasutusajast.

14 Faktiliste asjaolude kohta toonitab Austria valitsus, et Braunshofer asutas hiljemalt 2003. aasta augustis Saksamaal oma filiaali. Põhikohtuasja vaidluse asjaolusid arvestades tekib seega küsimus, kas maksukohustuslane, kes kasutab majandusliku sihtotstarbega vara peamiselt residendist püsivas tegevuskohas, ja maksukohustuslane, kes kasutab sellist vara mitteresidendist püsivas tegevuskohas, on investeerimistoetuse andmise seisukohast võrreldavas olukorras.

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohus meenutab, et tal tuleb põhikohtuasjas kohaldada 1988. aasta EStG-i neid sätteid, mis puudutavad majandusliku sihtotstarbega varasse tehtavate investeeringute toetuskõlblikkust, kui see vara on tasu eest kasutusse antud ja seda kasutatakse peamiselt mõnes teises liikmesriigis. Kuna nende õigusnormidega kehtestatakse ebavõrdne kohtlemine sõltuvalt teenuse osutamise kohast, kahtleb ta, kas need normid on kooskõlas EÜ artiklitega 43 ja 49.

16 Kuigi eelotsusetaotlusest nähtub, et Braunshofer asutas Saksamaal filiaali, ei nähtu selles taotluses esitatud faktiliste asjaolude kirjeldusest, et põhikohtuasjas vaidluse all olev Jobrale antud toetus tühistati kaalutlustel, mis olid seotud selle üksuse asumisega mõnes muus liikmesriigis.

17 Seda arvestades tuleb meelde tuletada, et eelotsusemenetluses ei tõlgenda Euroopa Kohus siseriiklike õigusnorme ega tee kindlaks faktilisi asjaolusid. Euroopa Kohus peab ühenduse ja siseriiklike kohtute pädevuste jaotust arvestades võtma arvesse eelotsusetaotluse esitanud kohtu poolt sõnastatud eelotsuse küsimuste faktilist ja õiguslikku konteksti (vt eelkõige 25. oktoobri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-475/99: Ambulanz Glöckner, EKL 2001, lk I-8089, punkt 10; 2. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas C-136/03: Dörr ja Ünal, EKL 2005, lk I-4759, punkt 46, ja 14. veebruari 2008. aasta otsus kohtuasjas C-244/06: Dynamic Medien, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 19).

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimus on asjakohane olenemata sellest, kas

põhikohtuasjas kohaldatavate õigusnormide tõlgendus, mida pooldab Austria valitsus, on õige. Isegi kui eeldada, et investeerimistoetus tühistatakse seetõttu, et tasu eest kasutusse antud vara, millega seoses toetust nõutakse, kasutatakse mitteresidendist püsivas tegevuskohas pikema aja jooksul kui pool selle vara kasutusajast, ei kõrvaldaks see iseenesest eelotsusetaotluse esitanud kohtu kahtlusi nimetatud õigusnormide ja põhivabaduste omavahelise kooskõla kohta.

Põhivabaduste piiramise küsimus

19 Euroopa Kohus on korduvalt otsustanud, et asutamisvabaduse ja teenuste osutamise vabaduse piiranguteks, mida käsitlevad vastavalt EÜ artiklid 43 ja 49, on meetmed, mis keelavad või takistavad nende vabaduste kasutamist või muudavad nende kasutamise vähem atraktiivseks (vt selle kohta 15. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-439/99: komisjon vs. Itaalia, EKL 2002, lk I-305, punkt 22; 30. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-451/03: Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, EKL 2006, lk I-2941, punkt 31, ja 13. märtsi 2008. aasta otsus kohtuasjas C-248/06: komisjon vs. Hispaania, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 21).

20 Saksamaa ja Austria valitsus leiavad, et põhikohtuasjas kohaldatavaid õigusnorme tuleb hinnata EÜ artiklis 43 ja järgmistes artiklites sätestatud asutamisvabaduse regulatsiooni alusel. Nende valitsuste hinnangul rakendatakse asjassepuutuvate liikmesriigi õigusnormidega territoriaalsuspõhimõtet. Maksukohustuslane, kes majandusliku sihtotstarbega vara residendist püsivas tegevuskohas ei ole maksustamise seisukohast võrreldavas olukorras maksukohustuslasega, kes kasutab sellist vara mitteresidendist püsivas tegevuskohas. Kuna need olukorrad ei ole võrreldavad, ei piira nimetatud õigusnormid põhivabadusi.

21 Komisjon leiab, et kohaldada tuleb EÜ artiklis 49 reguleeritud teenuste osutamise vabaduse sätteid. Jobrale antud investeerimistoetus tühistati siseriiklike õigusnormide alusel, mis reguleerivad majandusliku sihtotstarbega vara tasu eest kasutusse andmist. Lisaks ei piirdu põhikohtuasjas vaidluse all olevate õigusnormide kohaldamisala kontsernisisesete suhetega. Investeerimistoetuse andmisest keeldumine vara üürileandjale juhul, kui üürnik kasutab talle tasu eest kasutusse antud vara teises liikmesriigis, takistab komisjoni hinnangul selle vabaduse teostamist.

22 Käesolevas asjas andis Jobra Braunshoferile liisingulepingu alusel kasutusse raskeveokeid. Sõidukite üürileandmine on teenuse osutamine EÜ artikli 50 tähenduses (vt eelkõige 21. märtsi 2002. aasta otsus kohtuasjas C-451/99: Cura Anlagen, EKL 2002, lk I-3193, punkt 18). Braunshofer kasutas neid sõidukeid oma transporditegevuses.

23 Eelotsusetaotluse kohaselt tühistati Jobrale antud investeerimistoetus põhikohtuasjas kohalduvate õigusaktide alusel seetõttu, et Braunshofer kasutas raskeveokeid, mille Jobra talle liisingulepingu alusel kasutada oli andnud, peamiselt teistes liikmesriikides.

24 Tuleb asuda seisukohale, et selline siseriiklik õigus, nagu on käsitlusel põhikohtuasjas ja mis kohtleb maksustamisel ebasoodsamalt sellisesse varasse tehtud investeeringuid, mis on tasu eest kasutusse antud ja mida kasutatakse teistes liikmesriikides, võrreldes riigisisest kasutatavasse varasse tehtud investeeringutega, võib demotiveerida ettevõtjaid, kes võiksid seda maksusoodustust taotledes pakkuda üüriteenust ettevõtjatele, kes tegutsevad teistes liikmesriikides.

25 Juhul kui ettevõtja annab tasu eest vara kasutusse teisele ettevõtjale ja kui need kaks ettevõtjat on majanduslikus plaanis omavahel tugevalt seotud, võib asjassepuutuv siseriiklik õigus ka demotiveerida üürnikust ettevõtjat tegelema piiriülese tegevusega.

26 Arvestades eespool esitatud kaalutlusi, tuleb asuda seisukohale, et sellised siseriiklikud

õigusnormid nagu need, mida käsitletakse põhikohtuasjas, on üldjuhul vaadeldavad teenuste osutamise vabaduse piiranguna EÜ artikli 49 mõttes. Seega tuleb analüüsida, kas see piirang on objektiivselt põhjendatud.

Põhikohtuasjas kohaldatavate õigusnormide võimalik põhjendus

27 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et teenuste osutamise vabaduse piirang on lubatud üksnes juhul, kui see järgib EÜ asutamislepinguga kooskõlas olevat õiguspärast eesmärki, kui seda õigustab ülekaalukas üldine huvi, kui see on sobiv taotletava eesmärgi saavutamiseks ja kui see ei ole ulatuslikum sellest, mis on eesmärgi saavutamiseks vajalik (vt eelkõige 5. juuni 1997. aasta otsus kohtuasjas C-398/95: SETTG, EKL 1997, lk I-3091, punkt 21, ja 18. detsembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-341/05: Laval un Partneri, EKL 2007, lk I-11767, punkt 101).

28 Austria ja Saksamaa valitsus väidavad, et põhikohtuasjas kohaldatavad õigusaktid on vastavuses liikmesriikidevahelise maksupädevuse jaotusega. Selleks et tagada seos nimetatud maksusoodustuse andmise ja asjassepuutuva vara kasutamisest saadud tulu maksustamise vahel, on investeerimistoetuse saamise eeltingimuseks, et vara, millega seoses seda toetust nõutakse, kasutataks residendist püsivas tegevuskohas.

29 Austria valitsus tugineb ka vajadusele võidelda kuritarvitustega. Põhikohtuasjas kohaldatavate õigusnormide eesmärk on takistada puhtalt fiktiivseid skeeme vara tasu eest kasutusseandmise teel. Nende sätete puudumisel oleks vara üürileandjal investeerimistoetuse saamise õigus olenemata sellest, kuhu üürnik selle vara paigutab. Võib juhtuda, et üürileandja maksab investeerimistoetuse kas tervikuna või osaliselt üürnikule, kes kasutab asjassepuutuvat vara aga tulu teenimiseks teises liikmesriigis. Seega oleks võimalik selle eelise riigisisese territooriumi piirest kõrvale hoida.

30 Nimetatud valitsus täpsustab, et põhikohtuasjas kohaldatavate õigusnormide puudumisel oleks võimalik mis tahes kontserni poolt Austrias liisinguäriühingu asutamise teel investeerimistoetust nõuda kõigi selle kontserni ostude pealt, olenemata ostetud vara kasutamise kohast.

31 Komisjon leiab, et põhikohtuasjas kohaldatavaid õigusnorme ei õigusta vajadus tagada liikmesriigi maksusüsteemi ühtsus, vajadus säilitada maksukontrolli tõhusus ega puhtalt majanduslikud eesmärgid.

32 Austria ja Saksamaa valitsuse põhjenduses esile toodud esimese põhjuse osas on tõsi, et Euroopa Kohus on oma kohtupraktikas leidnud, et seoses teiste põhjustega võib liikmesriikidevahelise maksupädevuse tasakaalustatud jaotus olla käsitletav õiguspärase põhjendusena (vt eelkõige 13. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-446/03: Marks & Spencer, EKL 2005, lk I-10837, punktid 45, 46 ja 51; 29. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C-347/04: Rewe Zentralfinanz, EKL 2007, lk I-2647, punkt 41; 18. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas C-231/05: Oy AA, EKL 2007, lk I-6373, punkt 51, ja 15. mai 2008. aasta otsus kohtuasjas C-414/06: Lidl Belgium, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 42). Seda kohtupraktikat ei saa aga kohaldada sellistel asjaoludel, mis esinevad põhikohtuasjas.

33 Ilma et oleks vaja analüüsida eespool viidatud kohtupraktika kohaldamise kõigi tingimuste täitmist, piisab, kui selle kohta märkida, et käesolevas asjas maksustatakse Jobra nõutud investeerimistoetuse esemeks olevate kehaliste esemete üürimisest saadav tulu Austrias. Seega ei saa väita, et põhikohtuasjas kohaldatavate õigusnormide puudumine seaks ohtu Austria Vabariigi õiguse teostada maksupädevust tema territooriumil läbiviidava tegevuse suhtes (vt ka eespool viidatud kohtuotsus Marks & Spencer, punkt 46, ja kohtuotsus Rewe Zentralfinanz, punkt 42).

34 Kuna Euroopa Kohtule märkusi esitanud huvitatud isikute argumentatsioonis kaitstakse laiemalt vajadust tagada liikmesriigi maksusüsteemi ühtsus, tuleb märkida, et maksusüsteemi seisukohast puudub otsene seos soetatud kehaliste esemete üürileandjale antava investeerimistoetuse ja selle tasu eest kasutusseantud vara kasutamisest saadud üürniku tulu hilisema maksustamise vahel (vt analoogia alusel 10. märtsi 2005. aasta otsus kohtuasjas C?39/04: Laboratoires Fournier, EKL 2005, lk I?2057, punktid 20 ja 21).

35 Kuritarvitamise ennetamise põhjenduse kohta tuleb märkida, et sellega võib teenuste osutamise vabadust piiravat siseriiklikku meetet õigustada juhul, kui selle meetme konkreetne eesmärk on takistada puhtalt fiktiivsete skeemide loomist, millel puudub majanduslik sisu ja mille ainus eesmärk on saada maksueeliseid (vt selle kohta 12. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C?196/04: Cadbury Schweppes ja Cadbury Schweppes Overseas, EKL 2006, lk I?7995, punktid 51 ja 55, ja 13. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C?524/04: Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, EKL 2007, lk I?2107, punkt 74).

36 Käesolevas asjas ei saa nõustuda, et olukord, kus investeerimistoetust nõuda võiv ettevõtja annab oma vara tasu eest kasutusse teisele ettevõtjale, kes kasutab seda vara peamiselt teistes liikmesriikides, on iseenesest käsitletav kuritarvitusena.

37 Selline kasutusse andmine ei saa ka tekitada üldist eeldust, et esineb kuritarvitamist, ega õigustada meetet, mis kahjustab asutamislepinguga tagatud põhivabaduste teostamist (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, punkt 73, ja 17. jaanuari 2008. aasta otsus kohtuasjas C?105/07: Lammers & Van Cleef, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 27).

38 Eeltoodut arvestades tuleb toonitada, et põhikohtuasjas kohaldatavad õigusnormid puudutavad iga üürileandjat, kes võib investeerimistoetust nõuda ja kes annab vara tasu eest kasutusse ettevõtjatele, kes tegelevad piiriülese tegevusega, ja seda olenemata objektiivsete asjaolude puudumisest, mis võiksid viidata sellise fiktiivse skeemi olemasolule. Lisaks ei ole näha, et need õigusnormid võimaldaksid üürileandjail esitada tõendeid kuritarvitamise puudumise kohta.

39 Seega tuleb asuda seisukohale, et põhikohtuasjas kohaldatavad õigusnormid ei võimalda investeerimistoetuse andmisest keeldumist ainult puhtalt fiktiivsete skeemide korral. Euroopa Kohtu menetluses ei ole ka väidetud, et põhikohtuasjas esinevad asjaolud, mis viitavad sellise skeemi olemasolule.

40 Eespool toodud kaalutlustel tuleb asuda seisukohale, et neid õigusakte ei saa õigustada ülekaaluka üldise huviga.

41 Seega tuleb eelotsusetaotlusele vastata, et EÜ artikliga 49 on vastuolus sellised liikmesriigi õigusnormid nagu põhikohtuasjas kohaldatavad õigusnormid, mille kohaselt ei anta kehalisi esemeid soetanud ettevõtjale investeerimistoetust ainult sel põhjusel, et vara, mille eest investeerimistoetust nõuti ja mis antakse tasu eest kasutusse, kasutatakse peamiselt teistes liikmesriikides.

42 Kuna sellised õigusnormid nagu põhikohtuasjas kohaldatavad õigusnormid on vastuolus teenuste osutamise vabadust reguleerivate asutamislepingu sätetega, ei ole vaja analüüsida väidet, et need sätted võivad olla vastuolus ka asutamislepingu asutamisvabadust reguleerivate sätetega.

Kohtukulud

43 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

EÜ artikliga 49 on vastuolus sellised liikmesriigi õigusnormid nagu põhikohtuasjas kohaldatavad õigusnormid, mille kohaselt ei anta kehalisi esemeid soetanud ettevõtjale investeerimistoetust ainult sel põhjusel, et vara, mille eest investeerimistoetust nõuti ja mis antakse tasu eest kasutusse, kasutatakse peamiselt teistes liikmesriikides.

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: saksa.